

ללא קולגה, ללא חבר אני לוקח עט ביד וכותב על תערוכתי בגלריה גבעון, **זה החלום השלישי שאני זוכר**. מטרת הכתיבה היא לתווך בין הציורים לבין עיניהם של המתבוננים שאינם אני.

ציירתי את הציורים בתערוכה בתהליך מדוד במיוחד. על כל בד עשיתי לא יותר מג'סטה אחת ליום מחצות לחצות. מה היתה ג'סטה? מושג גמיש. לא נתתי לזה להיות גמיש מאוד. הנחתי כתם, לפעמים מחושב, לפעמים חפוז. לא משנה--חייתי עד ליום המחרת להניח כתם נוסף. זהו נסיון שרציתי לעשות מזה הרבה שנים, רק כדי לראות מה יקרה, לשם הסקרנות. אחרי תערוכת היחיד האחרונה שלי, ב-2013, גם היא בגלרה גבעון, הרגשתי שזה הזמן. התחלתי כשהתערוכה היא התקיימה עדיין. חמש השנים שעברו, זה הזמן הכולל.

זמן הופך להיות חומר. בין כתם לכתם הבא עובר יום. אין סוף, באמת אין סוף אפשרויות לדברים שיכולים להיות המשך לג'סטה של היום. יתרחש אחד מהם בלבד.

שם התערוכה. בימי ציירתי די הרבה ציורים עם טקסטים. הטקסטים האלה המצאתי מעט מהם. אני אוהב לכתוב ואני חושב שאני כותב לא רע וכותב מקורי, אבל טקסט לציור אני מבקש לקבל כמתנה. אני תופס טקסט לקחתי טקסטים מדברים שקראתי. בנסיבות מגוונות אני שומע טקסט וחופן אותו. בשביל לחפון טקסט מן האוויר, נאמר טקסט מהסוג שמעניין אותי, כדאי להסתובב ברחובות, בפרהסיה להסתובב--ובלי לפקוק את האזניים באזניות שמזרימות את הפסקול האישי, עם אזניים זקופות. צריך להסתובב היכן שהטקסטים עפים.

הלכתי ברחוב הראשי בשכונה שלי. שמעתי גבר צעיר אומר את המשפט הזה לבן שיחו, "זה החלום השלישי שאני זוכר". הם ישבו ליד שולחן על המדרכה של בית קפה. נזכרתי בתומאס, מורה לפענוח חלומות, שנהג לשואל את משתתפי החוג מי רוצה לספר קטע מחלום? הוא טען שתמיד זוכרים רק קטע, לעולם לא חלום שלם. לא זוכרים את ההתחלה או את הסוף. אדם שאני לא מכיר חלם. היו לו חלומות אחרים. זכורה לי התמונה שהוא עשה עם ידיו. האפשר לעשות הנדסה הפוכה, לטוס דרך אצבעותיו וכך להגיע אל חלומו?

פסח סלבוסקי

אפריל 2018